Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

13. juli 2017*

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2003/96/EF — beskatning af energiprodukter og elektricitet — artikel 14, stk. 1, litra c) — fritagelse for energiprodukter, der anvendes som motorbrændstof med henblik på sejlads i farvande i Den Europæiske Union og til at producere elektricitet om bord på et fartøj — motorbrændstof, der anvendes af et skib til at sejle fra det sted, hvor det blev bygget, til en havn i en anden medlemsstat med henblik på dér at blive lastet med dets første kommercielle last«

I sag C-151/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (øverste forvaltningsdomstol, Litauen) ved afgørelse af 8. marts 2016, indgået til Domstolen den 14. marts 2016, i sagen:

»Vakarų Baltijos laivų statykla« UAB

mod

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne E. Regan, A. Arabadjiev, C.G. Fernlund og S. Rodin,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den litauiske regering ved D. Kriaučiūnas, K. Dieninis, R. Dzikovič og D. Stepanienė, som befuldmægtigede,

— den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

— Europa-Kommissionen ved A. Steiblytė og F. Tomat, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. marts 2017,

* Processprog: litauisk.

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 14, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT 2003, L 283, s. 51).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem »Vakarų Baltijos laivų statykla« UAB og Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (statsskatteinspektoratet under Republikken Litauens finansministerium, herefter »statsskatteinspektoratet«) vedrørende en afgørelse om afslag på refusion af punktafgift.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Tredje til femte betragtning til direktiv 2003/96 lyder:

»(3) Et velfungerende indre marked og gennemførelsen af formålene med EF's øvrige politikker kræver, at der fastsættes minimumsafgiftssatser på EF-plan for de fleste energiprodukter, herunder elektricitet, naturgas og kul.

(4) Betydelige forskelle mellem medlemsstaternes energiafgiftssatser vil kunne vise sig at modarbejde et velfungerende indre marked.

(5) Fastsættelse af passende EF-minimumsafgiftssatser for beskatning kan gøre det muligt at formindske de nuværende forskelle mellem de nationale afgiftssatser.«

4 Direktivets artikel 1 bestemmer:

»Medlemsstaterne beskatter energiprodukter og elektricitet i overensstemmelse med dette direktiv.«

5 Direktivets artikel 14, stk. 1, bestemmer:

»Ud over de almindelige bestemmelser i [Rådets] direktiv 92/12/EØF [af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT 1992, L 76, s. 1)] om fritagne anvendelsesformål for afgiftspligtige produkter, og medmindre andet er fastsat i andre EF-bestemmelser, fritager medlemsstaterne følgende produkter for beskatning på vilkår, som de fastlægger for at sikre korrekt og ligefrem anvendelse af sådanne fritagelser og for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug.

[…]

c) Energiprodukter, der leveres til anvendelse som motorbrændstof med henblik på sejlads i EF-farvande (herunder fiskeri), bortset fra sejlads med fritidsfartøjer, og elektricitet, der produceres om bord på et fartøj.

I dette direktiv forstås ved »fritidsfartøjer« ethvert fartøj, som ejeren eller en fysisk eller juridisk person anvender, og som den pågældende har rådighed over enten ved leje eller på anden måde, til ikke-erhvervsmæssige formål, navnlig andre formål end personbefordring og godstransport eller levering af tjenesteydelser mod vederlag eller til offentlige formål.«

Litauisk ret

6 Artikel 43, stk. 1, nr. 2, i Akcizų įstatymas (Republikken Litauens lov om punktafgifter) i den affattelse, der finder anvendelse i tvisten i hovedsagen (herefter »lov om punktafgifter«), gennemfører den fritagelse, der er fastsat i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, i litauisk ret.

7 I henhold til artikel 43, stk. 2, i lov om punktafgifter overlades fastlæggelsen af reglerne for anvendelsen af denne fritagelse til regeringen eller en statsligt godkendt myndighed.

8 På grundlag af denne bestemmelse godkendte den litauiske regering nogle regler vedrørende levering af forsyninger til skibe og fly samt brændstof til fremstilling, reparation, afprøvning, drift og vedligeholdelse af fly.

9 I henhold til disse reglers punkt 3 skal en person, der leverer brændstof til et skib, have en tilladelse.

10 De pågældende reglers punkt 10, stk. 2, bestemmer, at en person, der har anvendt artikel 43, stk. 1, nr. 2, i lov om punktafgifter, skal have dokumentation med henblik på at godtgøre, at formålet med leveringen af varer berettiger den til anvendelsen af afgiftsfritagelser.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 »Vakarų Baltijos laivų statykla« er en litauisk virksomhed, der bl.a. beskæftiger sig med byggeri af søgående skibe.

12 Den 7. oktober 2009 indgik virksomheden aftale om bygning af et fragtskib (herefter »det omhandlede skib«) for et litauisk selskab (herefter »klienten«).

13 Virksomheden købte i henhold til denne aftale 80 600 liter brændstof, som blev leveret direkte til det omhandlede skibs brændstoftanke, og betalte den punktafgift, der var knyttet til brændstoffet. En del af dette brændstof blev anvendt til at foretage forskellige afprøvninger på skibet, inden det blev leveret til klienten.

14 Ved en officiel overdragelseserklæring af 6. juni 2013 overførte »Vakarų Baltijos laivų statykla« ejerskabet og alle rettigheder og interesser i forbindelse med det omhandlede skib samt udstyr og forsyninger om bord på skibet, herunder de 73 030 liter brændstof, der ikke var blevet forbrugt i forbindelse med de afprøvninger, som blev foretaget inden leveringen, til klienten.

15 Efter at have modtaget det pågældende skib arrangerede klienten, at skibet uden last sejlede fra havnen i Klaipėda (Litauen) til havnen i Stralsund (Tyskland), hvor det blev lastet med sin første kommercielle last, som det efterfølgende mod vederlag transporterede til havnen i Santander (Spanien).

16 Den 22. juli 2013 anmodede »Vakarų Baltijos laivų statykla« statsskatteinspektoratet om refusion af punktafgiften for det brændstof, der var blevet leveret til det omhandlede skibs brændstoftanke, og som var blevet eksporteret uden for litauisk territorium af klienten.

17 Ved afgørelse af 21. august 2013 afslog statsskatteinspektoratet denne anmodning med den begrundelse, at »Vakarų Baltijos laivų statykla« på tidspunktet for leveringen af det omhandlede brændstof til klienten ikke havde udfyldt registreringsdokumenterne i overensstemmelse med de formelle og materielle betingelser, der var fastsat i national ret, og ikke havde en licens udstedt i overensstemmelse med den gældende procedure for levering af brændstof til skibe.

18 Ved undersøgelsen af klagen over denne afgørelse annullerede Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Republikken Litauens skatteankenævn) ved afgørelse af 28. november 2013 statsskatteinspektoratets afslag på refusion af punktafgift med den begrundelse i det væsentlige, at afslaget var støttet på betragtninger af formel karakter.

19 Statsskatteinspektoratet anlagde et annullationssøgsmål til prøvelse af denne afgørelse af 28. november 2013 ved Vilniaus apygardos administracinis teismas (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager, Vilnius, Litauen), som ved dom af 9. december 2014 tog søgsmålet til følge.

20 »Vakarų Baltijos laivų statykla« har iværksat en appel til den forelæggende ret med påstand om ophævelse af denne dom og opretholdelse af den pågældende afgørelse af 28. november 2013.

21 På denne baggrund har Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (øverste forvaltningsdomstol, Litauen) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 14, stk. 1, litra c), i […] direktiv 2003/96 […] fortolkes således, at punktafgift ikke kan pålægges leveringen af energiprodukter under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor disse produkter leveres som brændstof til et skib med henblik på sejlads i [EU]-farvande, der har til formål uden vederlag at sejle dette skib for egen kraft fra det sted, hvor det blev bygget, til en havn i en anden medlemsstat med henblik på dér at blive lastet med dets første kommercielle last?

2) Er artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96 til hinder for bestemmelser i medlemsstaternes nationale ret såsom de bestemmelser, der finder anvendelse i den foreliggende sag, hvorefter den afgiftsfritagelse, der er omhandlet i denne bestemmelse, ikke indrømmes, hvis leveringen af energiprodukter blev foretaget i strid med de betingelser, der er fastsat af medlemsstaten, selv om denne levering opfylder de væsentlige betingelser for anvendelse af fritagelsen, som er anført i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

22 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den fritagelse, der er fastsat i bestemmelsen, finder anvendelse på brændstof, der anvendes til at sejle et skib uden last fra en havn i en medlemsstat, i det foreliggende tilfælde det sted, hvor det blev bygget, til en havn i en anden medlemsstat med henblik på dér at blive lastet med varer, der efterfølgende skal transporteres til en tredje medlemsstat.

23 Som det fremgår af tredje til femte betragtning til direktiv 2003/96, har dette direktiv til formål at fremme et velfungerende indre marked ved at harmonisere minimumsafgiftssatserne for energiprodukter på EU-plan med henblik på at formindske forskellene mellem de nationale afgiftssatser for energi, der anvendes af medlemsstaterne.

24 Det følger af Domstolens praksis, at bestemmelserne om fritagelserne i direktiv 2003/96 skal fortolkes selvstændigt ud fra deres ordlyd samt formålene med direktivet (dom af 1.12.2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis, og af 21.12.2011, Haltergemeinschaft, C-250/10, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:862, præmis 19).

25 Det følger af ordlyden af artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, at fritagelsen i henhold til denne bestemmelse er betinget af, at energiprodukterne anvendes som motorbrændstof med henblik på sejlads i EU-farvande (jf. analogt dom af 10.11.2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, præmis 20, og af 21.12.2011, Haltergemeinschaft, C-250/10, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:862, præmis 21).

26 Hvad angår begrebet »sejlads«, der er omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, fremgår det af Domstolens praksis, at enhver sejlads med et erhvervsmæssigt formål henhører under anvendelsesområdet for fritagelsen i denne bestemmelse uanset formålet med denne sejlads (jf. i denne retning dom af 1.4.2004, Deutsche See-Bestattungs-Genossenschaft, C-389/02, EU:C:2004:214, præmis 23, 25 og 29, af 1.3.2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, præmis 36, og af 10.11.2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, præmis 16).

27 Det nærmere formål med den rute, som et skib tilbagelægger i EU-farvande, er således uden relevans for anvendelsen af denne fritagelse, når sejladsen omfatter levering af en ydelse mod vederlag (jf. analogt dom af 1.3.2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, præmis 37, og af 10.11.2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, præmis 17)

28 I denne forbindelse har Domstolen præciseret, at det pågældende begreb »sejlads« forudsætter, at leveringen af ydelsen mod vederlag er uadskilleligt forbundet med skibets bevægelse (jf. i denne retning dom af 1.3.2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, præmis 40, og af 10.11.2011, Sea Fighter, C-505/10, EU:C:2011:725, præmis 18).

29 Det fremgår af udtrykket »andre formål end personbefordring og godstransport eller levering af tjenesteydelser mod vederlag« anvendt i artikel 14, stk. 1, litra c), andet afsnit, i direktiv 2003/96, at den sejlads, som henhører under anvendelsesområdet for den afgiftsfritagelse, der er fastsat i denne artikel 14, stk. 1, litra c), omfatter anvendelser, hvor et skib direkte tjener til levering af tjenesteydelser mod vederlag (jf. analogt dom af 1.12.2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, præmis 21).

30 Sejladser, der ikke direkte tjener til levering af en tjenesteydelse mod vederlag, kan følgelig ikke sidestilles med anvendelse af et skib til erhvervsmæssige formål i henhold til denne bestemmelse og er dermed ikke omfattet af den pågældende fritagelse (jf. analogt dom af 1.12.2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, præmis 27).

31 Hvad angår begrebet »[EU]-farvande« i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, omfatter dette alle farvande, som er egnede til at blive besejlet af søgående skibe, herunder de fartøjer, der har den største kapacitet, og som er i stand til at udføre erhvervsmæssig søtransport (jf. analogt dom af 1.3.2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, præmis 32).

32 Det følger endvidere af formålet med direktiv 2003/96, hvorefter medlemsstaterne pålægger energiprodukter en afgift, at det ikke tilsigter at indføre generelle fritagelser (dom af 1.12.2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, præmis 23, og af 21.12.2011, Haltergemeinschaft, C-250/10, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:862, præmis 23).

33 Særligt har den fritagelse, der er fastsat i direktivets artikel 14, stk. 1, litra c), til formål at fremme samhandelen inden for EU, navnlig varebevægelserne og den frie udveksling af tjenesteydelser i EU-farvandene. EU-lovgiver har med denne afgiftsfritagelse tilstræbt at fremme ligestillingen af visse bestemmelser i afgiftsmæssig henseende, som finder anvendelse på transportvirksomheder eller andre former for tjenester, der udføres i de omhandlede farvande (jf. analogt dom af 1.3.2007, Jan De Nul, C-391/05, EU:C:2007:126, præmis 24 og 25).

34 I denne sammenhæng fremgår det af 23. betragtning til direktiv 2003/96, at den pågældende fritagelse er baseret på hensynet til internationale forpligtelser og hensynet til at fastholde EU-selskabernes konkurrenceevne (jf. analogt dom af 1.12.2011, Systeme Helmholz, C-79/10, EU:C:2011:797, præmis 24).

35 Hvad angår tvisten i hovedsagen skal det for det første bemærkes, at skibets flytning fra havnen i Klaipėda til havnen i Stralsund udgjorde den første nødvendige og uomgængelige etape af en sejlads med et erhvervsmæssigt formål, eftersom det eneste formål med denne flytning var at få lastet varer i denne sidstnævnte havn for derefter at transportere dem til havnen i Santander, og at uden denne flytning kunne denne ydelse vedrørende transport af varer ikke være blevet leveret.

36 En flytning som den, der er omhandlet i den foregående præmis, skal derfor anses for en sejlads, der direkte tjener til levering af en tjenesteydelse mod vederlag, i det foreliggende tilfælde en transport af varer, således at det brændstof, der har gjort det muligt at foretage denne flytning, er blevet anvendt til en »sejlads« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra c), i forordning nr. 2003/96.

37 En modsatrettet fortolkning ville stride mod formålet med dette direktiv, eftersom beskatning af energiprodukter i en situation som den i hovedsagen omhandlede bl.a. ville kunne være til skade for et velfungerende indre marked og for fastholdelsen af EU-selskabernes konkurrenceevne.

38 For det andet er det i hovedsagen omhandlede brændstof blevet anvendt til en sejlads »i [EU]-farvande« som omhandlet i denne bestemmelse, eftersom det har gjort det muligt for et skib at sejle fra en havn i Litauen til en havn i Tyskland.

39 En sejlads som den i hovedsagen omhandlede udgør følgelig en »sejlads i [EU]-farvande« som omhandlet i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96.

40 Under disse omstændigheder skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, finder anvendelse på brændstof, der anvendes til at sejle et skib uden last fra en havn i en medlemsstat, i det foreliggende tilfælde den medlemsstat, hvor det blev bygget, til en havn i en anden medlemsstat med henblik på dér at blive lastet med varer, der efterfølgende skal transporteres til en tredje medlemsstat.

Det andet spørgsmål

41 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat såsom den i hovedsagen omhandlede, der udelukker en anvendelse af den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, hvis leveringen af energiprodukter til et skib er blevet foretaget, uden at den pågældende lovgivnings formelle krav er blevet overholdt, selv om leveringen er i overensstemmelse med alle de betingelser for anvendelse, der er fastsat i den pågældende bestemmelse.

42 I denne forbindelse bemærkes, at såvel direktiv 2003/96's generelle opbygning som dets formål bygger på princippet om, at energiprodukter skal afgiftspålægges i forhold til deres faktiske anvendelse (dom af 2.6.2016, ROZ-ŚWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, præmis 33)

43 For så vidt som direktiv 2003/96 hverken fastsætter en mekanisme til kontrol med anvendelsen af brændstof med henblik på sejlads eller foranstaltninger til bekæmpelse af skattesvig forbundet med salg af brændstof, påhviler det medlemsstaterne at fastlægge sådanne mekanismer og foranstaltninger i deres nationale ret under overholdelse af EU-retten og at fastlægge vilkårene for de fritagelser, der er omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 1 (jf. analogt dom af 2.6.2016, ROZ-ŚWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, præmis 23, og af 2.6.2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, præmis 57).

44 Domstolen har ikke desto mindre fastslået, at en fritagelsesforpligtelses ubetingede karakter på ingen måde kan anfægtes af, at der tillægges medlemsstaterne et skøn i et indledende afsnit som det i artikel 14, stk. 1, omhandlede, hvorefter fritagelserne indrømmes af medlemsstaterne »på vilkår, som

de fastlægger for at sikre korrekt og ligefrem anvendelse af sådanne fritagelser og for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug« (dom af 17.7.2008, Flughafen Köln mod Bonn, C-226/07, EU:C:2008:429, præmis 31).

45 Endvidere har Domstolen ligeledes fastslået, at medlemsstaterne ved udøvelsen af deres beføjelse til at fastsætte vilkårene for fritagelsen i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2003/96 skal overholde de generelle retsprincipper, der er en del af Unionens retsorden, herunder bl.a. proportionalitetsprincippet (dom af 2.6.2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, præmis 59).

46 De nationale myndigheders afslag på at fritage energiprodukter for punktafgift alene med den begrundelse, at visse betingelser, som i henhold til national lovgivning skal iagttages, ikke er opfyldt, uden at det på grundlag af de fremlagte beviser er blevet efterprøvet, om de materielle betingelser for, at disse energiprodukter anvendes til punktafgiftsfritagende formål, er opfyldt, går således ud over, hvad der er nødvendigt for at sikre en korrekt og ligefrem anvendelse af den pågældende fritagelse og for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug (jf. analogt dom af 2.6.2016, Polihim-SS, C-355/14, EU:C:2016:403, præmis 62).

47 En national lovgivning såsom den i hovedsagen omhandlede, som betinger anvendelsen af den fritagelse, der er fastsat i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, af, at leverandøren af brændstoffet har en licens til at levere brændstof til skibe og opfylder visse formaliteter, er i strid med den almindelige opbygning af og formålet med direktivet, eftersom den betinger retten til denne fritagelse af, at formelle betingelser, som ikke har nogen forbindelse med den faktiske anvendelse af de pågældende energiprodukter, overholdes.

48 Desuden synes sådanne betingelser på ingen måde nødvendige for at sikre en korrekt og ligefrem anvendelse af denne fritagelse eller for at forhindre enhver form for svig, unddragelse eller misbrug.

49 Endvidere fremgår det ikke af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at de i hovedsagen omhandlede energiprodukter er blevet anvendt til andre formål end dem, der er fastsat i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, eller at leveringen blev foretaget med det formål at opnå punktafgiftsfritagelse ved svig eller misbrug.

50 Tværtimod blev disse energiprodukter ifølge forelæggelsesafgørelsen anvendt med henblik på en sejlads mellem søhavne i EU-medlemsstater.

51 En lovgivning såsom den i hovedsagen omhandlede, der betinger anvendelsen af den fritagelse, der er fastsat i artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96, af, at formelle krav, som ikke har nogen forbindelse med den faktiske anvendelse af de pågældende energiprodukter eller med de materielle betingelser i denne bestemmelse, overholdes, indebærer, at den fritagelsesforpligtelse, der opstilles i bestemmelsen, ikke er ubetinget, og er i strid med proportionalitetsprincippet.

52 På denne baggrund skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning såsom den i hovedsagen omhandlede, der udelukker en anvendelse af den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, hvis leveringen af energiprodukter til et skib er blevet foretaget, uden at den pågældende lovgivnings formelle krav er blevet overholdt, selv om leveringen er i overensstemmelse med alle de betingelser for anvendelse, der er fastsat i den pågældende bestemmelse.

Sagsomkostninger

53 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Artikel 14, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet skal fortolkes således, at den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, finder anvendelse på brændstof, der anvendes til at sejle et skib uden last fra en havn i en medlemsstat, i det foreliggende tilfælde den medlemsstat, hvor det blev bygget, til en havn i en anden medlemsstat med henblik på dér at blive lastet med varer, der efterfølgende skal transporteres til en tredje medlemsstat.**

2) **Artikel 14, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/96 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning såsom den i hovedsagen omhandlede, der udelukker en anvendelse af den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse, hvis leveringen af energiprodukter til et skib er blevet foretaget, uden at den pågældende lovgivnings formelle krav er blevet overholdt, selv om leveringen er i overensstemmelse med alle de betingelser for anvendelse, der er fastsat i den pågældende bestemmelse.**

Underskrifter